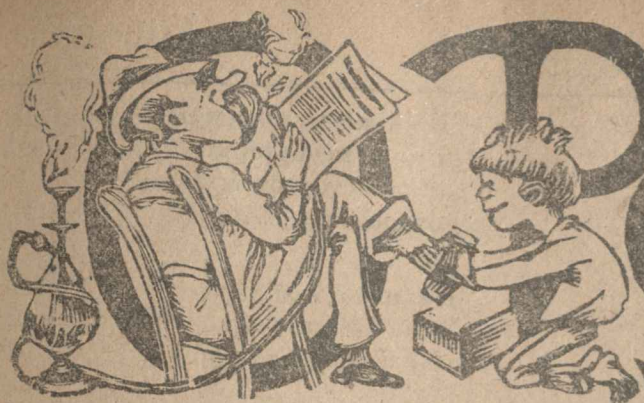

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστόν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν ὅτλην γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἐνιακόσα καὶ δεκαεπτὰ,
κλέη Ρωμηοσύνης ἀληθῶς σεπτὰ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας προῆμέ.
Συνδρομὴ γὰρ καθεὶς χρόνον—ὅ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ὅτ' ἐν χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῇ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τέσσαρες τοῦ Νοεμβρίου,
παντοῦ βίος μαρτυροῦν.

Χίλια καὶ τετρακόσα σὺν ὀκτώ,
τῆς ἐπαρκείας ζήτημα φρικτό.

1408-8

Αἰνεῖ σκιρτῶσα πλάσις τῶν Ἀγγλῶν προελάσεις.

Φωνάζει μιὰ θεόπνευστη, μιὰ λευκοφόρα κόρη:
ἐμπρὸς ὅτλην Ἱερουσαλήμ, γενναῖοι σταυροφόροι,
καὶ τὰ τρανά σας λάβαρα φέρετε τα δοξασμένα
σὲ χώματ' ἀγιασμένα.

Ὑψοῦνται ὅτλην Ἱερὴν
τὰ γκρεμισμένα τείχη,
καὶ τῶν κοιλάδων τὴν ἡχὴν
ξυπνοῦν σαλπίγγων ἡχοι.

Στοὺς κόσμους τῶν Χριστιανῶν δώστε παρηγορίαν,
καὶ ἀπὸ τὸ στήθος τῆς σκλαβιάς μὲ τοῦ Σταυροῦ τὴν
κυλίσετε σὺν Ἀγγελοῖς τὴν πέτρα τὴν βαρεῖαν [χάρι
ὅπως τοῦ θεοῦ μνήματος ἐκεῖνο τὸ λιθάρι.

Χαράξετε μὲ τὸ σπαθὶ τὸν δρόμον τῆς ιδέας,
πετρόποδες πετᾶτε
χωρὶς νὰ σταματᾶτε,
στρώνει γιὰ σᾶς τὰ βᾶγια τῆς ἡ γῆ τῆς Ἰουδαίας.

Γιὰ τούτλη λυτρωτοῦ σπαθὶ δὲν ἔβλεπε νὰ φθάνη,
καὶ στέφανον τῆς ἔπλεκε κατακτητῆς χασάπης
ἀπὸ τὰ γκάθια, ποῦ γινε καὶ ἐκεῖνο τὸ στεφάνον
τοῦ σταυρωμένου κήρυκος ὀνειρευτῆς ἀγάπης.

Ὁ χρόνος πόσους μάρτυρας δὲν εἶδε σταυρωμένους ..
ὦ σὺ τῆς Ἱερουσαλήμ πολυπαθοῦσα πόλις,
ποῦ τοὺς προφήτας ἄλλοτε καὶ τοὺς ἀπεσταλμένους
σκληρὰ τοὺς ἐθανάτωνες καὶ τοὺς ἐλιθοβόλους.

Χαιρέτα τώρα τᾶρματα μιᾶς σταυροφόρας πλάσεως,
ποῦ μισοφέγγαρον κυτοῦν
καὶ μὲ τὴν λάμψιν τῶν σκορποῦν
τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

- Φ. — Ποῦ τρέχεις, βρὲ τεμπελχανᾶ;
Π. — Θέλω νὰ πάρω τὰ βουνά,
νὰ πάω σ' ἄλλους τόπους,
νὰ φύγω τοὺς ἀνθρώπους.

Τώρα ποθῶ κι' ἐγὼ μακρὰν αὐτῆς τῆς πάλης
μὲ λέοντας νὰ ζήσω καὶ μὲ λεοπαρδάλεις.
Ἐφασεν εἰς σημείον ὁ κόσμος ἀπροχώρητον
καὶ τὴν ζῶην τὴν βλέπω πραγματικῶς ἀφόρητον.

- Φ. — Σήμερα, βρὲ κενέφι,
θαρρῶ πῶς ἔχεις κέφι
καὶ χωρατὰ μου λές,

Μέσα σὲ τέτοιαις ὥραις,
μέσα σὲ τέτοιαις μπόραις
μεγάλαις καὶ πολλαῖς.

- Π. — Μακρὰν μου, πνεῦμα πλάνο...
δὲν θέλω πιά νὰ κάνω
μὲ τοὺς βροτοὺς χωριό.

Ξέρεις πῶς ἀνθρωπιὰ,
ἄλλου δὲν βρίσκεις πιά,
μονάχα σὲ θεριό.

Φ. — Αὐτὸ ποῦ λές νὰ κάνῃς τὸ κρίνω φρονιμότερον...
φεύγα τῆς γῆς τὰ πάθη, τὰ βάσανα, τοὺς κόπους...
πολλαῖς φοραῖς σοῦ τόπα πῶς εἶναι προτιμότερον
νὰ ζῆς μὲ τὰ θηρία παρὰ μὲ τοὺς ἀνθρώπους.

Μὰ σὺ σὰν κουνενὲς
δὲν πέρνεις ἀπὸ λόγια,
καὶ μένεις μὲς στὰς πόλεις.

Πόνου ν' ἀκούς φωναῖς,
νὰ βλέπῃς κάθε μπόγια
ἐξώλης καὶ προώλης.

- Π. — Μετάνοιωσα πολὺ,
μὰ τώρα, Φασουλῆ,
πηγαίνω σ' ἐρημιαῖς.

Νὰ μὴν ἀκούω γρίναις,
μήτε τῆς Ἐμικρίναις
νὰ βλέπω τῆς Ρωμηαῖς.

Ἐπιθυμῶ νὰ τρέφωμαι
μόνο μὲ τὰ χορτάρια,
καὶ νὰ συναναστρέφωμαι
μόνο μὲ τὰ λειοντάρια.

Καὶ μόνος ἐκεῖ πέρα
στὸν ἀνοικτὸν ἀέρα
νὰ σκέπτομαι τὰ χρόνια.

Ποῦ τρωγα, χασομέρη,
χείμῳ καλοκαίρι
σπαγέτο μακαρόνια.

- Φ. — Σκασμός... μή μὲ πληγώνῃς, βρὲ Περικλῆ, ξανά
μ' αὐτὰς τὰς ἀναμνήσεις,
μοῦ φθάνουνε δεινὰ
καὶ τόσαι συγκινήσεις.

Μὴ μ' ἐνθυμίζῃς χρόνια,
περίτριμμα τοῦ δρόμου,
τῆς ἐποχῆς τῆς τότε.

Κι' ἐγὼ τὰ μακαρόνια
μονάχα στὸν νεῖρό μου
τὰ βλέπω πότε πότε.

Ποῦ τώρα, Περικλέτο,
ἐκείνο τὸ σπαγέτο;
ποῦ τώρα παρμεζάνα;

Τώρα μονάχ' ἀκούς
βρόντους πολεμικοὺς
κι' ἐρίγδουπον παιᾶνα.

Ὡ! μὴ σὲ πανδαισίας μακαρονιῶν τρυφᾷς,
μὴν ἐνθυμῆσαι τέτοια, στομάχι ντιλικάτο.
γιατὶ καὶ στὸν νεῖρό σου μοιραίως ἂν τὰ φᾶς
βεβαίως θὰ πληρώσῃς δύο δραχμαῖς τὸ πιότο.

Πόθος πρὸς ἀρπαγὴν
τὰ μάλα σεβαστὸς
τοῦ κάθε φαταούλα.

Στὴν ἐνδοξὸν μας γῆν
μὲ κάθε καθεστὼς
δουλεύει κι' ἡ ρεμουῖλα.

Κι' ἐγὼ γι' αὐτὴν παλεύω,
καὶ σὺ γι' αὐτὴν παλεύεις,
μ' ἀρέσει νὰ σὲ κλέβω,
σ' ἀρέσει νὰ μὲ κλέβῃς.

**Ἀλεὶ καθέννας τλήμων
διὰ στρουφῶν εὐθύμων.**

- Π. — Δύσσαζαν νὰ πωλοῦν κἄτι παληοκυδώνια,
κι' αὐτὰ, βρὲ Φασουλῆ, τὰ τρῶς μὲ παρακάλλα...
Φ. — Τί θᾶδινες νὰ φᾶς παστίτιο μακαρόνια;
Π. — Μόνο ποῦ μου τὸ λές μου πέφτουνε τὰ σάλια.

Μακρὰν τὸ τόσον αἶμα,
μακρὰν τὸ κάθε Στέμμα
ἀμφοβαφοὺς Σατράπου.

- Φ. — Καὶ ποῦ πηγαίνεις γέρο;
Π. — Κι' ἐγὼ καλὰ δὲν ξέρω,
ἀλλὰ θὰ πάω κάπου.

Θὰ φύγ' ὀλοταχῶς,
ζωντόβολο τῆς πλάνης...
Φ. — Μὰ πές μου μοναχὸς
τί διάβολο θὰ κάνῃς;

- Π. — Μακρὰν ἀπὸ σφαγὰς
καὶ βρόντους τρομεροὺς
σὰν Λούκουλλος φαγᾶς
θὰ τρέχω στοὺς καιροὺς,
ποῦ γιὰ ζυμαρικά δὲν εἶχαμε νισάφι,
κι' ἐτρώγαμε τὰ τῆξι καὶ τὸ σικτίρ πιλάφι.

- Φ. — Κι' ἀντὶ σὰν ἐμμανῆς
μέσα σ' ἐρήμους τόπους
νὰ τριγυρνᾷς, κοπρίτη.

Δὲν πᾶς ἐντὸς Μονῆς,
ποῦ θᾶβρης κι' Ἐπισκόπου
καὶ τὸν Μητροπολίτη;

- Π. — Μωρὲ καλὰ μου λές... σκέπτεσαι μ' ἐξυπνάδα,
πηγαίνω σὲ Μονὴ σὰν ἐκπτώτος Δεσπότης,
καὶ πιθανὸν ἐκεῖ νὰ βρῶ μακαρονάδα
μὲ μπόλικο τυρί, μὰ καὶ πιλάφι πρώτης.

- Φ. — Θεούλη μου, τί χάμι!...
μόλις ποῦ λές προβάλλει
τᾶστρο τὸ πρωτὸ
ψηλὰ στὸν οὐρανό.

Ἀρχίζω, φουκαρῶ,
καὶ παίζω Καραϊσκο,
καὶ μὰρς στὴν ἀγορά,
πλὴν τίποτα δὲν βρίσκω.

Τόπος δόξης αἰδίας,
πλάσις ἀφιλοκερδείας
κατὰ πάντα θαυμαστίης.

Καὶ πολλοί, ποῦ νήστεις κλαῖνε,
τώρα γιὰ νὰ φᾶς, μου λένε,
πρέπει νὰ σ' ἐφοπλιστίης.

Μεγάλα τὰ μεράκια μας
κι' ἔγιναν τὰν τεράκια μας
ὥσὰν σπασμένη κόρδα.

Καὶ κάθε Δόρδος ὅπως σὺ
τὴν νόσον σήμερα νοσεῖ,
ὅπου καλεῖται λόρδα.

Ὡσὰν πεινασμένη Λάμια
τρέχει κόσμος νὰ πετύχῃ
κάποιο χόρτο, καμμιὰ μπάμια,
ποῦναι μακρὰ μὴ πῆχυ.

Χαίρετε, σκιαὶ γονέων...
μέσα σ' τὴν καταστροφὴν
δὲλὰ πέρνουν σχῆμα νέον,
νέαν ὄψιν καὶ μορφήν.

Μέσ' ἀπὸ τὸ σπῆτι βγαίνω
καὶ σ' τὴν ἀγορὰ πηγαίνω
νὰ ψουνίσω σὰν ἀστειός.

Καὶ κυτῶ τὸ κολοκύθι
πῶς μὲ τρόπον κακοήθῃ
μεγαλόνει τεραστίως.

Πῶς καὶ τὸ κολοκυθάκι,
ποῦ χωρεῖ στο κακαθάκι,
κολοκύθαρος εὐρέθῃ;

Ὡ κορινθιον φουκαλέον,
δὲλὰ μεγαλόνουν πλέον
μὲ τεράστια μεγέθη.

Κι' ἂν θέλῃς καὶ τὰ μάτια σου νὰ τοῖψῃς, βρὲ κασίδι,
μήπως καὶ βγάλῃς δάκρυα, δὲν βροῖσκειται κορμυδί,
μήτε καθιὸν θὰ βρῇς σταλιά,
μέσα σ' ἐπὶ σὰς θλίψεις
τὰ κατὰρὰ σου τὰ μαλλιά,
βρὲ Περικλῆ, ν' ἀλείψῃς.

Τώρα καμμιὰ δὲν θὰ λές πῶς εἶναι λαδικὸ
καὶ λαδομένο δὲν θὰ δῇς κανένα ποντικό.

Τί σκέψις καὶ περὶ λαδιοῦ κάθε πρωὶ καὶ βράδυ,
καὶ μόνο κάποιοι μὲ μυαλὰ
τὰ καταφέρνουνε καλὰ
καὶ σ' ὅλα βγαίνουν λάδι.

Κι' ἐν μέσῳ τόσων συμφορῶν καὶ γοερᾶς κραυγῆς
ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος,
μήτε καὶ ρετσινόλαδο δὲν ἔχεις γιὰ νὰ βγῇς
ἐκ τῆς δυσκοιλιότητος.

Ἀπὸ λιτότητα τροφῆς
πολλῶν βρωμοῦνε χνῶτα,
ἀλλ' οὔτε κι' ὀδοντογλυφίς
χρειάζεται σὰν πρῶτα.

Τί θέαμα θαυμάσιον καὶ μεγαλοπρεπὲς
τῆς νήστευας ἢ τρεχάλας,
ἐν τούτοις γιὰ τὰ τρόφιμα μοῦ λὲν ἐπιτροπαῖς
πῶς γίνονται μεγάλας.

Κι' ὅποταν ἐνωτίζεσαι
γνώμας πολλῶν σοφᾶς,
τότε νὰ μὴ σκοτίζεσαι
περὶ τοῦ τί θὰ φᾶς.

Τότε δὲν πρέπει τὸ φαγὶ
μόνη σου νᾶναι συλλογὴ
καὶ μέριμνά σου κι' ἐννοία σου.

Τότε χωρὶς φροντίδα
τέντωνε τὴν ἀρίδα
καὶ χάιδευε τὰ γένεια σου.

Μέσα σ' τῆς φλόγες τῆς φωτιᾶς,
μὲς σ' τὸν πλανήτη τῆς ψευτιᾶς,
τὸν πλάνο, τὸν ἱνφάμε.

Γνωστοὺς κι' ἀγνώστους σταματῶ,
κι' ἐχθροὺς καὶ φίλους ἐρωτῶ:
τί διάβολο θὰ φᾶμε;

Τοῦτο καὶ θέμα τῆς νυκτὸς
καὶ θέμα τῆς ἡμέρας
καὶ σ' τὸ Ρωμαῖκο κι' ἐκτός,
καὶ πανταχοῦ τῆς σφαίρας.

Ἄταφο νᾶναι τὸ χορμὶ
ἐκείνου τοῦ φονιᾶ,
ποῦ ῥήμαξε ντιουνιᾶ.

Κι' ἐγιν' αἰτία κι' ἀφορμὴ
νὰ πέσῃ τέτοια πείνα
παντοῦ καὶ σ' τὴν Ἀθήνα.

Γιὰ τοῦτον οἰκτιρμὸς κανεῖς...
μέσ' ἀπὸ φλόγες τρομεραῖς
φαντάσματα περνᾶνε.

Μὲ δᾶδες τρέχουν Ἑριννῦς
καὶ σκούζουνε χίλιας φοραῖς
καταραμένος νᾶναι.

**Ὅπορος παραπεινᾷ
σκούζει γαιῶδουρινᾷ.**

Π.— Αὐτὸς δὲν εἶναι βίος πιά,
δὲν ὑποφέρω, βλάμη,
πάω κι' ἐγὼ σὲ χασαπιά,
δὲν βρίσκω κρέας δράμι.

Καὶ πρέπει νᾶχω θησαυρό,
καὶ πρέπει νᾶχω πλούτη,
καὶ τότε πιθανὸν νὰ βρῶ
κανένα παλημποῦτι.

Ἀναστενάξω συνεχῶς
καὶ μέσα βράζει πόνος.
ἔλειψε τώρα δυστυχῶς
κι' ἐκεῖνος ὁ Βαρῶνος.

Ἀπηύδησα μὲ τοῦ ντιουνιᾶ, τοὺς πόνους τοὺς ἀρρή-
τους.
ἀπηύδησα μὲ τοὺς λιμοὺς καὶ ξένων κι' ὁμοφύλων,
θέλω νὰ φύγω μακριὰ σὲ τόπους ἀπατήτους
νὰ τρώγω κρέας τίγρεων, λεόντων, κροκοδείλων.

Θέλω νὰ κλείσω γιὰ πολλὰ τὸ στόμα μου τὸ λάλο,
κι' ἂν κι' εἴμ' ἐκ φύσεως σεμνὸς
νὰ περιφέρωμαι γυμνός,
χωρὶς σὰν τὸν προπάτορα φύλλον συκῆς νὰ βάλω.

Φ.— Καλλίτερα δὲν εἶναι νὰ πᾶς σ' τὴν Κορσικὴ
μὲ τὸν Πατρῶν τὸν Μητσο ν' ἀνταμωθῇς ἐκεῖ;
καλλίτερα δὲν εἶναι νὰ πᾶς ἐκεῖ, βρὲ βλάκα,
καὶ τὸν Ἐπιτελάρχην νὰ βρῇς τὸν Σακαράκα;

Κι' ἔτσι καὶ σὺ νὰ ζήσῃς μὲ τοὺς πεινασμένους,
σὲ ξένα καθεστῶτα,
ὁποῦ, καθὼς μοῦ λέγε,
περνοῦν ζοὴ καὶ κότα.

Π.— Καλὰ μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, τὸ στρίβω μυ-
[στικά...]
πηγαίνω πρὸς συνάντησιν τοῦ φίλου μας ἐκείνου,
καὶ θὰ συνεννοοῦμεθα μὲ κρυπτογραφικὰ
καθὼς ἢ τέως Ἀνασσα μετὰ τοῦ Βερολίνου.